

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕ

ΓΡΑΜΜΕΝΗ τό Δεκέμβριο του 1937, ύστερα από μία περιήγηση στην Πελοπόννησο και λίγο πριν άρχιση ή έβδομη και τελευταία γραφή της «Οδύσσειας», ή «Μέλισσα» είναι για πολλούς τό καλύτερο δείγμα της θεατρικής παραγωγής του Καζαντζάκη. Τραγωδία της εκδικήσεως — μιας εκδικήσεως που δέν υπαγορεύεται από τήν επιταγή της δικαιοσύνης, από τήν προοπτική ενός εξαγνισμένου μέλλοντος, αλλά από τό σκοτεινό κάλεσμα του θανάτου — τό έργο Ιστορεί τό ξεκλήρισμα ενός γένους. Βαριά λαβωμένος και μόν άντέχοντας στη σκέψη πώς άν αυτός πέθαινε, ξένα χέρια θ' άγγιζαν τήν αγαπημένη του γυναίκα, τή Μέλισσα, ό βασιλιάς της Κορίνθου Περίανδρος τή σκοτώνει. Ό ίδιος όμως σώζεται και ζει πιά μέ τόν αγιάτρευτο καημό του χαμού της, κουβεντιάζοντας τίσ νύ-

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«Μέλισσα»

ΤΟΥ Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

(Έθνικό Θέατρο)

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΣΚΑΛΙΟΡΑ

ραδοχή του φόνου. Ή συντόμευση έξ άλλου του ρόλου του κορυφαίου του λαού στερεί τήν παράσταση από μία ωραία σκηνή. Άν χρειαζόταν νά θυσιαστή κάτι θά μπορούσαν νά λείψουν — δίχως πολλές τύψεις — οι χορογραφικές παρεμβολές. Ή έρμηνεία ήταν πολύ αξιόλογη, μέ βασικό συντελεστή τόν Θάνο Κωτσόπουλο, μεστό και στιβαρό Περίανδρο, τρο-

μερό και άνίσχυρο. Ό Νίκος Καζής κράτησε Ικανοποιητικά τό δυσκολότατο ρόλο του Λυκόφρονος και ό Πέτρος Φυσσοούν ήταν ένας πάρα πολύ καλός Κύπελος, τρωτός κι' ανυπεράσπιστος—ζωντανεμένος μέ μία σκηνική άπλοχερία που έφτανε πού και πού τά όρια της σπατάλης. Στην Άλκα, τό ασθενέστερα σχεδιασμένο πρόσωπο του έργου, δάνεισε τή στέρεη τέχνη της ή Έλένη Χατζηαργύρη. Ό Λυκούργος Καλλέργης τόνισε νομίζουμε υπερβολικά τό κωμικό στοιχείο του Παππού, σέ βάρος ενός δρισμένου μεγαλείου. Οι άψίδες του Γιώργου Βακαλό πού φαίνονται άρχικά πολλές, όταν ό χώρος φωτίζεται δμοιόμορφα, αποδείχθηκαν κατοπινά καλά μοιρασμένες κι έξυπνέτησαν σωστά τή δράση. Τά κοστουμιά δέν είναι δυνατόν νά περιληφθούν σ' ένα γενικό έγκωμιο. Καί γι' αυτό φαίει μία άνομοιογένεια πού δέν δικαιολογείται από τήν έλευθερία του σκηνογράφου. Ή μουσική του Άργύρη Κουνάδη είχε σφρίγος και λιτότητα.